

“...och han som skola söka kommer att finna det han söker. Ty den som söker

VÄGGEN

finner oftast den inom sig. Ty alla bär vi på den kunskap vi behöver...”

Några ord om detta scenario

När jag skriver scenarion så brukar jag lägga stor tonvikt på stämning. Jag är inte en person som gillar grandiosa plotter och intrikata intriger. Det behöver inte vara en massa sådant för att ett scenario ska bli bra. Som jag sade, mina scenarion bygger oftast på stämningar och så gör även detta scenario som du nu håller i din hand.

Kult är inget trevligt spel. Det handlar om insikt och vetskap om saker man helst skulle hålla dolda. Om inre mörker och skräck. Väldigt mycket om skräck faktiskt. Ett Kult scenario brukar oftast dra detta till sin spets. För att göra det hela så mycket mer intressant så spetsar man det hela med karaktärer som är intressanta och gärna inte helt så normala som man kanske skulle önska.

Jag har försökt att skriva ett scenario som skrämmer och berör. Som framkallar olustkänsla men som ändå lockar till en önskan att se slutet. Storyn i scenariot är inte komplicerad, snarare tvärtom. MEN, det är inte den som är det viktiga, utan stämningen. Stämningen som råder på de olika platserna scenariot utspelar sig på, stämningen karaktärerna emellan och den genomgripande stämningen genom hela scenariot.

Som hjälp till dig som spelledare har jag gjort en del saker med scenariot som ska underlätta för dig. En sak som jag gjort är att jag har skrivit stödpunkter, stämningsfulla detaljer och viktiga saker med fetstil i scenariot. Detta för att det ska vara lättare för dig att hålla reda på de viktiga sakerna i varje scen. Så att man slipper sitta och leta igenom texten varje gång det är något man undrar.

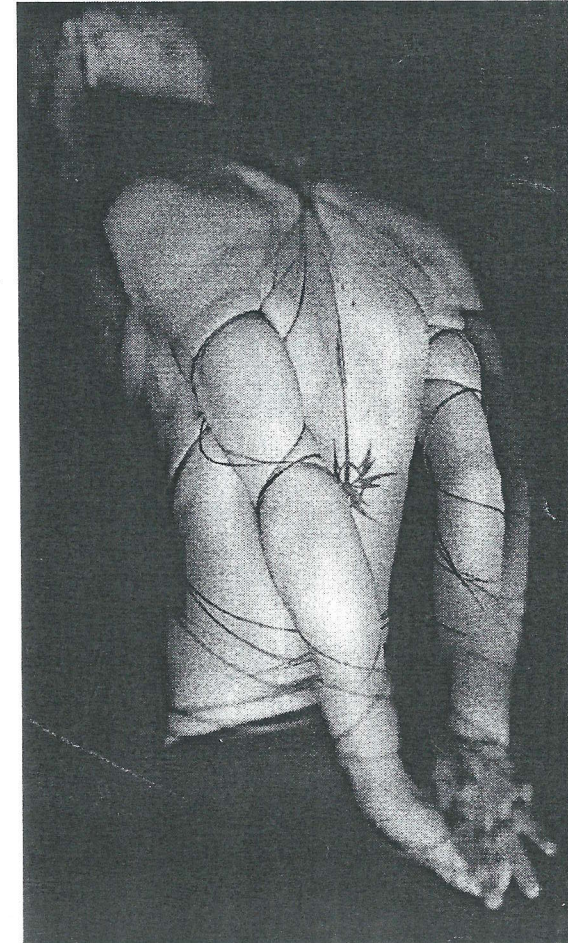
Det var nog allt jag hade att säga... Jag önskar dig lycka till, jag litar på att du gör det mesta av detta scenariot. Använd det du vill och skrota resten. Huvudsaken är att du och dina spelare har skoj och uppskattar scenariot.

Jenny Jungevall
Vägen, Sydcon 8, 1998.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	sidan	
Några ord om detta scenario	2	Bilagor
Storyn bakom	3	Peter -karaktärsblad
Semester	4	Erik - karaktärsblad
Polistationen	4	Cornelia - karaktärsblad
Vid båten	4	Linda – karaktärsblad
Letandet	5	Ralph – karaktärsblad
Ön	6	(För lag med fem spelare)
Andra sidan	9	
Slutet	10	
Scenariosammanfattning	10	
Spelledartips	11	

Jag vill tacka: Jens Reuterberg, för illustrationerna.
Åsa Roos för att hon gav mig en chans.
Mina testgrupper som uppmuntrar mig till att skriva detta scenariot.
Alla spelledare som ställer upp. Utan er hade det aldrig gått.
Alla som spelar scenariot. Utan er hade det inte varit lönt.
Till slut, alla som jag glömt tacka.

STORYN BAKOM

Klockan tickade i den tomma korridoren. I ena fönstret surrade en fluga desperat mot glaset. Luften var tryckande, obehaglig och flugan försökte förtvivlat finna en väg ut. En väg bort från det som samlades och närmande sig. Den verkade göra ett sista frenetiskt försök till flykt när den helt utan förvarning föll till marken, död långt innan den ens kom i närheten av det grova parkettgolvet. Med ett skärande gnäll öppnades den stora dörren som leder in till det tungt möblerade arbetsrummet. En skepnad stod i dörren. Dess kropp var dold i skuggor och inte ens den välupplysta korridoren verkade kunna bryta det kompakta mörkret. Skepnaden verkade skratta dämpat medan den gick den långa korridoren fram. Den stannade till vid en dörr. Sakta och lite retfullt tryckte den ner det ornamenterade handtaget. Dörren gled ljudlöst upp. Mörkret i rummet som låg innanför delades upp av det obarmhärtiga ljuset som nu fick fri tillgång. En liten pojke satt i sängen. Han stirrade förskräckt på varelsen. Pojkens bruna ögon vittnade om att han hade varit vaken ett tag. Vaken och hört vad som hände hans mor, och hans bror. Varelsen rätade på sig och den unga pojkens ögon spärrades upp. Nu föll ljuset på varelsens ansikte. Det var blodbestänkt och hålogt. En blick som skulle kunna driva vem som helst till vansinne fångade barnets ögon. "... F... Nej... NEJ! FAR!" Vettskrämd kastade sig den unga pojken ner från sängen, lyckades precis undkomma den varelse som en gång var hans far och hals över huvud stupa ner för trappan. Han sprang. Sprang för sitt liv. Kände inte hur buskar och vegetation rev hans ben blodiga. Kände inte hur stenarna borrar sig i fotsulorna som nålar. Kände inte utmattningen eller hopplösheten. Visste bara att något hade hans far. Något som aldrig, aldrig skulle släppa honom...

DÅ

1958 hittades en ung pojke vandrandes på vägarna utanför Stockholm. Han var stelfrusen och gick inte att kommunicera med. Hans ansikte talade om en rädsla större än något annat. Men hans ögon var tomma. Ingen skulle få reda på vad som hände den sena januarinatten i pojkens hem.

När polisen skickades till pojkens hem fann de dörren till huset stod vidöppen och modern och brodern hittades döda i sina sängar. Fadern gick inte att återfinna...

Den lilla pojken sattes på specialisthem. Där fick han den bästa vård som kan tänkas ge en katatonisk person. Mediciner och behandlingar haglade över honom men inget gav resultat. Inget kunde ge myndigheterna svaret på gåtan. Vad hände egentligen?

1971 vaknade den nu tjugo år fyllda pojken upp. Till polisens förtret utan något som helst minne av vad som hände den där natten för tretton år sedan. Han skakade förvånansvärt lätt av sig katatonin och kastade sig in i studier. Tio år senare doktorerade unge herr Jakob Silverhielm i religion. Till allas lättnad verkade han helt

kommit till ro med sitt liv och kunnat jobba sig till ett normalt leverne. Det var i alla fall vad alla trodde... Utåt sett visade Jakob Silverhielm ett ansikte som han visste folk ville se. Inåt... inåt var han den han blivit under år av självvrannsakan och besök på platser i sitt inre som helst borde legat orörda. Han hade ett brinnande intresse för ockultism och mysticism. Med hjälp av den ärvda förmögenheten som stått så gott som orörd i alla år hade han möjlighet att fördjupa sig i saker som fascinerade honom. Ett tag försökte han hålla masken utåt men tröttnade på att låtsas. De få vänner han haft blev ganska snart ivägskrämda av hans oroliga blick och kalla sinne. Han var till slut ensam. Men så vill han ha det. Irriterad på folk i sin omgivning och på allmän idioti köpte sig Jakob Silverhielm en ö i den Stockholmska skärgården. Så långt ut i skärgården man kunde komma flyttade han... Där fortsatte han att nära sina ockulta intressen.

1992 snubblade han över en bok. Den var skriven av en ung kvinnlig mentalpatient och talade om en underbar plats som skulle finnas bortom vår värld. En stad som var alla städer. Den beskrev ingående stadens komplexitet, dess byggnader och väsen. I år framöver studerade Jakob allt han kunde komma över om den staden. Mycket var det inte...

NU...

I sina försök att finna vägen till Staden som är alla städer har den nu fyrtiosju år gamla Jakob lyckats öppna en portal. Men tvivlet gnagde på honom. För att få det bekräftat behövde han någon som gick igenom och återvände. I början skickade han igenom djur, kaniner och hundar. Men eftersom ingen av dem återvände skickade han slutligen frivilliga. Ingen av dem kom tillbaka. Så när hans frivilliga tog slut började hans besatthet växa sig starkare. Han var säker på att det var rätt väg men att ingen ville återvända och berätta det för honom. Han såg till att skaffa sig nya "frivilliga". Det var lätt att kidnappa folk från deras båtar om nätterna. Chansen att någon såg något var minimal och även om de gjorde det hur skulle de kunna spåra försvinnanden till honom? Folk kidnappades och fördes till ön. Unga och gamla. Hela familjer. Ingen var värd att skonas. Varför skulle någon inte vilja komma till Staden som är alla städer? Till Himmelriket? De som vägrade att gå igenom portalen blev helt enkelt nerskjutna. Efter ännu fler misslyckanden skickade Jakob till slut igenom ett sista team. Tre män, tungt beväpnade. En återvände... Och han hann inte säga mer än Fader vår förrän han tog sitt eget liv. Det var nu allt släppte för stackars Jakob. I en våg av vansinne begravde han den siste mannen och gick bärsärk i sitt hem. Tills han slutligen gick igenom själv...

Portalerna ledde verkligen till andra sidan. Till Staden som är alla städer. Men Jakobs vision stämde inte riktigt med vad som verkligen är. Hans portal mynnar ut i en stor sal. En tortyrkammare där många av dem han skickat igenom finns. Torterade och utan hopp ber de tyst om nåd. Jakob själv blev väl emottagen. Han var väntad, och hade så varit i flera år. Förvandlingen var total... Han blev en nefarit, en mänsklighetens plågoande

SEMESTER

Det hela utspelar sig under en sommar ute i den Stockholmska skärgården. Det är en varm och tryckande sommar med mycket sol och värme. En värmebölja utan like har drabbat Sverige denna sommar. För ovanlighetens skull...

För bara någon vecka sedan kläckte Anna-Karin ur sig "Varför inte resa ut i skärgården tillsammans? Vi har en stuga ute på en ö inte alltför långt härifrån." Idén verkade inte helt otrevlig för de flesta och så blev det bestämt. Ut till ön reste ett gäng på sju personer. Anna-Karin, hennes bror Daniel, Daniels flickvän Linda, bröderna Erik och Peter, Cornelia och Ralph. Ett kompisgäng som vilket annat, eller? Ut till sommarstugan bar det. Stugan ligger ganska öde på en ö lite i utkanten av skärgården. Den är ganska enkel men bekväm och ligger i en liten trädunge. En liten enkel stig leder från bryggan och upp till huset. Det är den enda byggnaden på den ön.

Det var i förrgår kväll under ett parti alfapet som de upptäckte att deras förråd av dricka och snacks var för litet och Daniel och Anna-Karin bestämde sig för att kvickt ta sig till land för att införskaffa mer. Sedan kom de inte tillbaka...

De blev genskjutna av Jakob Silverhielms underhuggare. Deras metoder är enkla. De tar sig upp brevid en båt, bordar den och tvingar folk under pistolhot att ta sig över till deras båt. Sedan bär det av till Jakob Silverhielms ö.

Stämningen i stugan på ön var tryckt i väntan på syskonen. Ju längre tid de var försvunna desto mer nervösa blev folk. När de inte återvänt på fem timmar och ingen svarade på Daniels mobiltelefon bestämde de att det var dags att ringa polisen. Polisen gav bara det vanliga "de måste vara försvunna så och så länge innan vi kan börja leta"-talet och bad dem ta det lugnt och ringa om de kom tillbaka.

När vi nu möter karaktärerna så sitter de samlade på ett poliskontor någonstans i Stockholm. Cornelia har insisterat på att de alla skulle ta sig dit personligen och tvinga polisen att börja leta efter dem.

POLISSTATIONEN

Poliskonstapel Larsson sitter bakom sitt skrivbord. Han är en herre i sina bästa år enligt honom själv. Något smårund men det är ju bara klädsamt. Han har begynnande flint och ett par glasögon tronar fint på huvudet. Han är lite smått orakad och ser vääääldigt trött och sliten ut. På skrivbordet framför honom finns en kopp med kallt kaffe, ett överfullt askfat och flera högar av papper, papper och åter papper. Hans dator står och surrar lite irriterande i bakgrunden hela tiden. Han har en tendens att gnugga sig i ögonen och stryka sig över håret/flinten hela tiden. I övrigt är han på ett väldigt dåligt humör och pallar helt enkelt inte med de envisa ungdomarna som sitter här och insisterar på att han inte vet hur han ska sköta sitt

jobb på rätt sätt. Han kan helt enkelt inte påskynda någon utredning, utan de måste vänta den givna tiden innan någon undersökning kan påbörjas.

När de sitter där och diskuterar det hela öppnas dörren och en yngre polisman tittar in. Han berättar för Larsson att de har hittat en drivande båt i närheten av Storö. Vid beskrivningen av båten känner karaktärerna igen den som deras vänners båt. Den unga polisen börjar diskutera med Larsson om det faktum att flera båtar har försvunnit. Om karaktärerna tänker på det så kan de ganska lätt få tillåtelse att få se sina vänners båt. (Se nästa scen) Den unga kollegan tystas dock ganska snabbt av en irriterad Larsson. Hela situationen på polisstationen avslutas med att karaktärerna blir ivägkörda av Larsson och hans kollega.

Mål med scenen: Det egentliga målet är att försöka reta upp spelarna så till den grad att de bestämmer sig för att själva försöka hitta sina vänner. Försök hela tiden att påvisa att polisen inte tänker göra några direkta ansträngningar för att försöka hitta deras försvunna kamrater.

VID BÅTEN

Av Larsson får de namnet på den kvinna de ska tala med för att få se båten. De får även adressen dit.

Polisens "båtförvaring" är en liten del av en småbåtshamn. Den är avgränsad av ett tre meter högt staket som är kantat med taggråd. Det enda som leder in är en stor gallergrind på vilken det hänger två skyltar. "Obehöriga äga ej tillträde. Målsmän ansvarar för minderåriga." och "Varning för hunden." Vid grinden möts de av en kvinna. Hon är strax under trettio och har väldigt angenäma ansiktsdrag. Hon är klädd i ett par jeans och en "polisskjorta" och hennes mörka hår är uppsatt i en hästsvans. Hon presenterar sig som Helena Samuelsson, kvinnan de skulle tala med. Helena är en aning mer empatisk än vad hennes kollega Larsson var och hon gör sitt bästa för att assistera spelarna. Hon kan gladeligen berätta att det **under en månads tid har försvunnit flertalet personer från sina båtar i området där båten hittades**, och att de kan trösta sig med att en utredning faktiskt är på gång. Hon visar dem båten och drar sig sedan tillbaka till sitt kontor och ber dem säga till henne när de går.

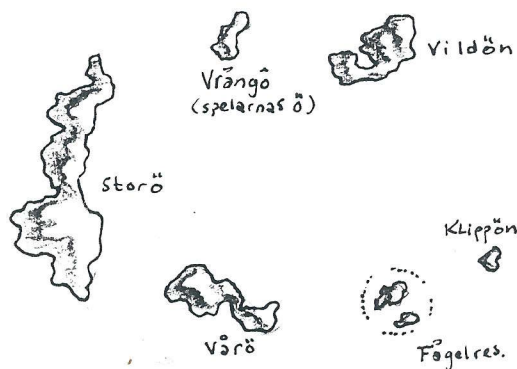
Det är rätt båt. Den har redan gått igenom av polisen och inga egentliga spår har hittats. Den ligger och guppar i hamnen tillsammans med några andra båtar. Det är två vanliga segelbåtar, en motorbåt och en stor lyxig båt. Samtliga av båtarna som ligger i den lilla polishamnen har varit båtar som har funnits drivande, precis som deras vänners båt. De andra båtarna har inga spår heller, förutom en utav dem... Den stora lyxiga båten har vad som verkar vara ett skotthål i relingen. Detta kom från båtens ägare som var ganska inne på att försvara sig och sin båt. Kulan som satt i skotthålet verkade komma från den pistol som ägaren var registrerad under.

Den kära Helena Samuelsson kan också bidra med en del info om de övriga som försvunnit. Det är en familj bestående av mor, far och en son på ungefär åtta år. En "överklass" man, ett par på cirka 30 år och slutligen tre ungdomar i artonårs åldern. Och så givetvis spelarnas två vänner.

Mål med scenen: Självklart så är målet med denna scenen att få spelarna att börja rota i deras vänners försvinnande lite mer aktivt. De vet nu hur många det är som har försvunnit, var och när de försvann. Det är upp till dem om de vill lämna utredningen i de inkompetenta polisernas händer eller om de vill kolla lite själv.

LETANDET

Så hur kan de då gå tillväga för att finna sina vänner? De fick reda på vilket område som båten hade hittats i på polisstationen. I det området finns inte många ledtrådar men en del undersökningar kan göras.

Öarna

Vad de kan göra efter den ganska minimala undersökning som de faktiskt kan genomföra på båtarna är att börja kolla runt på öarna som finns runt omkring.

Förutom den ön som den kära Jakob Silverhielm håller till på finns det tre öar som de kan undersöka.

Storön är den av de tre öarna som är störst. Där ligger ett mindre samhälle där det bor en tjugo-trettio personer året runt. Där finns även en hel del sommarstugor på ön. Här är det ganska lämpligt att lägga in lite trevliga, otrevliga, glada, sura, nyfikna och andra intressanta karaktärer. Dock har ingen av dem något vettigt att säga. Förutom att Bernt har sett något skumt.

På Storön, som är den ön dit spelarnas vänner var på väg när de försvann, finns det en gammal fiskare. Hans namn är Bernt. Han är grinig och trumpen men det hindrar honom inte att tala om för folk vad han har sett. Så som de flesta fiskare gillar han att skröna lite om sina bedrifter och upplevelser.

Spelarna hittar honom nere i hamnen i Storhamn. Där sitter han på bänken tillsammans med två andra gamla fiskare. *Hur hittar de då till honom?* Det talas en del om den konstiga mannen och hans "saga". Ryktet säger att han igår natt såg något mystiskt ljus ute på himlen.

Vad har han att berätta? Jo efter en del trugande och smickrande går han med på att visa platsen där han såg ljuset ifrån. Det är längst ut på udden ut mot havet. Där pekar han ut mot havet åt det håll där spelarnas ö ligger. Han får hela historien att låta som om han sett in i himlens portar eller ett ufo. Mystiskt vitt ljus som svepte över havet. Det verkade sväva lite ovanför vattnet och leta efter något. Sedan försvann det abrupt. Allt väldigt mystiskt och skumt...

Vad det egentligen var var självklart kidnapparnas båt som är utrustad med en extra stark lampa. Det var denna lampan som den kära Bernt såg, och inget ufo eller Guds ljus. Ljuset försvann helt plötsligt när de släckte lampan.

Mål med scen: Att låta spelarna förstå att något skumt är i görningen.

Vårö är en privatägd ö som delas av tre familjer. Det är familjen Storm, familjen Evander och det äldre paret Vretbacke. När spelarna kommer dit så är det dock bara Herr Evert Storm som finns på ön. Han är en ganska sur och vresig man på si så där femtio år. Hans något feta och solbrända ansikte krönts av en lockig, bågstyrig kalufs som verkar leva sitt eget liv uppe på hans huvud. Han har inget vettigt att tillägga till deras undersökning förutom några vad han anser, viktiga synpunkter på saker. Om man skulle kalla någon samarbetsvillig så är det knappast honom i alla fall.

Mål med scen: Egentligen inte mer än att lägga in lite sidospår till letandet, och driva dem vidare till den rätta ön.

Vildön är också en privatägd ö. Den tillhör en liten, skum förening som heter Föreningen för Praktiskt Överlevnad i Vildmark, FPÖV. Denna förening skickar ut grupper på ön utan mat och utan verktyg och låter dem stanna där i en vecka. De har ett telefon nummer som svaras av en ung kvinna. Hon kan berätta för spelarna att ordföranden för föreningen heter Daniel Beckman och går inte att nås på något sätt förutom om man åker ut till ön och talar med honom. Den ön som FPÖV håller till på är väldigt vildvuxen. Det finns bara en ganska enkel brygga att lägga till vid och ingen bebyggelse alls på ön. Man kan dock se några rökstrimmor från eldar som stiger upp mot skyn lite varstans på ön. Om de beger sig in på ön för att försöka hitta någon att tala med så hejdas de ganska snart av halvnakna människor som ser misstänksamt på dem. Hela stämningen är som tagen ur Goldings "Flugornas Herre". Efter lite efterfrågan blir de tagna till Daniel Beckman som är en kort kille på så där en 28-30 år. Han är för tillfället klädd i en enkel tunika och något som ser ut att vara en korsning mellan ett höftskynke och byxor. Han har ganska lång skäggstubb och hans halvlånga hår är uppsatt med läderremar. Han ler stort och nästan hela tiden. Han bjuder spelarna att sitta ner och ta sig en kopp barkte med honom. Han är en pratglad person som är nyfiken och som gärna delar med sig av sina så anekdoter om vad som brukar hända på deras fina sammankomster som han kallar det. Dock har han lite intressant info att ge dem. Han har fått rapporter från deltagarna på ön om skarpa ljus från båtar som rört sig över vattnen om natten. Det hela verkar originera från en av öarna i området... Gissa vilken... Daniel Beckman följer självklart spelarna ner till deras båt igen men inte innan han har fått dem att lova att komma på en av deras sammankomster någon gång.

Mål med scen: Att slutligen peka på rätt ö och locka dit spelarna.

Så vad som återstår efter det är Jakob Silverhielms ö, ön med de nattliga aktiviteterna...

ÖN

Så kommer de slutligen till målet av deras resa. Jakob Silverhielms ö, Klippö.

Stämningen som råder på ön är tomhet. **Tomhet och ensamhet.** Detta är en ö som en gång har varit bebodd men som nu verkar alldeles tömd på liv.

Hamnen

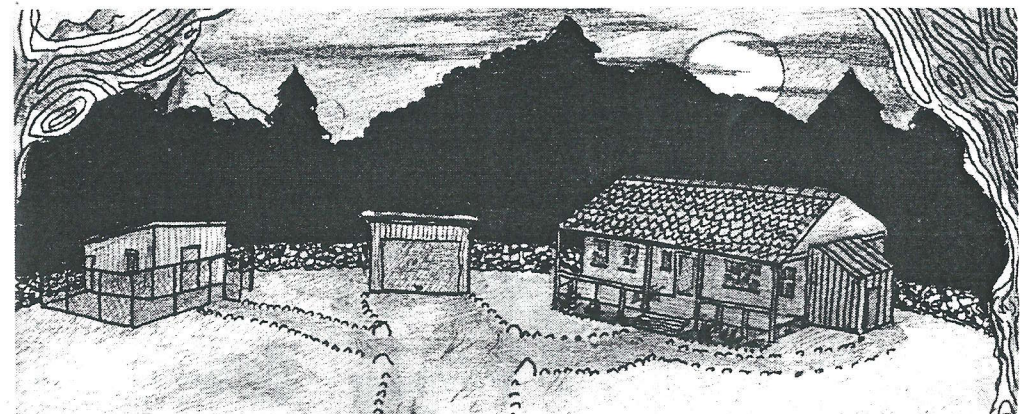
Det finns en ganska enkel liten hamn på ön. Den består av en rätt rejäl brygga som går ut en bra bit i vattnet. Längst ut på den bryggan finns ett litet båtskjul. Lampor hänger i stolpar hela vägen ut, och något som nog slår spelarna är att det sitter en bevakningskamera på en av stolparna. Längst ut på bryggan hänger det en säck på en stolpe. Det är posten och den verkar inte ha blivit inplockad idag. En liten röjd plats ligger vid land och en enkel grusväg leder från hamnen upp mot huset. Huset kan man dock inte se ifrån hamnen eftersom vegetationen på ön är väldigt riklig och väldigt tät. Vägen som leder in i skogen verkar vara gjord för bilar, men ingen bil finns att se nere i hamnen.

Nere vid bryggan ligger det tre båtar. De är alla toppmoderna motorbåtar och en av dem är utrustad med en rejäl ljusramp på taket. Vid närmare inspektion så kan man se att någon har ganska hafsigt ryckt av lite sladdar och diverse delar för att få alla båtarna obrukbara.

Det som slår spelarna direkt när de stiger i land är att det är **fruktansvärt tyst**. Det enda som hörs i sommarhettan är trädens susande. Men annars är det knäpptyst. Inga djur som rör sig i skogen, inga fåglar som kvittrar, inga insekter som surrar. Bara tom, ekande tystnad.

Vägen som leder upp till huset är rätt så lång, cirka en till två kilometer. Den är kantad av övervakningskameror och lövverket över den välver sig som ett tak över spelarnas huvuden. Även här är tystnaden kompakt, likaså är hettan. **Hettan är kvävande, klibbig och påfrestande.** Ju närmare huset de kommer desto tydligare kan de höra **ett litet svagt surrande**, som närmast kan beskrivas med ljudet av elektricitet som står och surrar i en maskin.

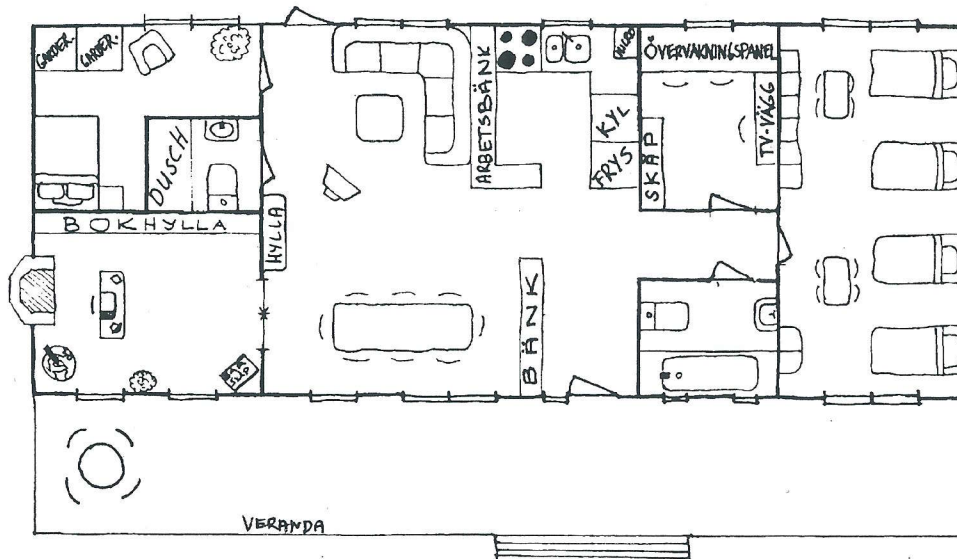
Till slut når de fram till en stor röjd glänta i den täta växtligheten. Gläntan markeras tydligt av en låg stenmur som verkar gå runt hela gläntan. I gläntan ligger fyra byggnader. Ett trädgårdsskjul, ett garage, en hundgård och själva boningshuset. I **bakgrunden kan man lite längre bort skymta ett litet berg som sticker upp ur den täta vegetationen.** Huset ser ut som en blandning mellan en liten röd sommarstuga och ett hus som ser ut att höra hemma på lite sydligare breddgrader. Både trädgårdsskjulet och garaget är byggda i samma stil. Hundgården står tom och tyst. Grinden in i den står halvöppen och om man tittar närmare kan man se att maten i matskålarna har börjat ruttna och mögla för längesedan. Vattenskålen är fylld av skräp och alger. **Även här kan man höra surrandet, en aning starkare nu.**

Huset

(se kartan över huset för en klarare uppfattning om hur huset ser ut)

Det intressanta i gläntan är huset. Det är inte så värst stort. En enplansvilla, med veranda och stora fönster. Det finns en nätdörr framför den öppna dörren, och man kan se från avstånd att dörren står öppen. Väl inne i huset får man en känsla av att någon ska komma in genom dörren vilken sekund som helst. Huset är övergivet men verkar inte ha varit det någon längre tid. Man kommer in i ett kombinerat hall/kök/vardagsrum. I taket snurrar en ensam takfläkt. Allt verkar vara i sin ordning, det ligger lite skräp framme precis som i ett vanligt hem. Det ligger dock en lätt rökdoft i hela huset. Den verkar originera från arbetsrummet.

Arbetsrummet i sig är en total röra. Vartenda föremål i rummet som är av glas är krossat. Spritflaskor, spegeln som hängde över eldstaden, glas och ett fint gammalt glasskåp. Överallt finns glassplitter, glassplitter som grävt sig djupt ner i den tjocka, tjocka mattan som ligger över golvet. Lite varstans på golvet kan man se **blodiga fotspår**, dessa spår verkar leda ut mot bakdörren, genom "vardagsrummet". Brandlukten kommer från eldstaden. Det är en rätt så stor eldstad, där någon verkar ha bränt ett dussintal böcker och skrifter. **Mitt i rummet, precis framför skrivbordet ligger det en videokamera med stativ. Den är krossad, men bandet som sitter i är fortfarande intakt. Det är Jakobs videodagbok.** (Se avsnittet videodagboken)

Det enda andra rummet i huset som är av intresse är övervakningsrummet. Förutom ett vapenskåp med diverse vapen finns det här tillgång till att spela upp

videodagboken och även att kolla igenom de inspelningar som gjorts av de olika övervakningskamerorna. (Se avsnittet Övervakningskamerorna)

När man tittar närmare på skärmarna kan man se utsikten från de kameror som man sett på väg upp till huset. Kamerorna nere vid hamnen och kamerorna som följde vägen upp till huset. Tydligt finns det några kameror i gläntan och vid huset också. MEN de skärmar som visar en helt ny syn för spelarna är de två sista skärmarna. Den första visar en gång som verkar vara uthackad i berget. På golvet i gången ligger det ett gallergolvet och på väggarna sitter enkla lampor. **Gången verkar sluta tvärt längre fram i en lite silverglänsande metallisk vägg.** Den andra kameran ger en bättre vy över väggen. Den verkar sitta två meter från väggen. Genom den kan man tydligt se att **väggens yta verkar vara bestruken av någon oljig substans och man kan ana långsamma, nästan hypnotiska rörelser.** Allt som allt är det en väldigt vacker syn som möter spelarna, och chansen för att de blir trolldom av fenomenet är ganska stor.

Videodagboken

Bandet rullar, Jakob Silverhielm syns sitta vid sitt skrivbord i arbetsrummet. Han ser ut som en välvårdad man slutet av fyrtioårs åldern, han är klädd i ganska enkla men fina kläder. Han verkar nicka lite lätt mot någon bakom kameran. Sedan tar han till orda: "Mitt namn är Jakob Silverhielm. Jag har under många år varit djupt intresserad och engagerad i diverse ockulta och parapsykologiska saker. Detta engagemang grundar sig i de händelser som jag upplevde som barn." Han harklar sig lite lätt. "Nu verkar det som om min livslånga sökning efter kunskap har börjat bära frukt. Ända sedan jag fann Kristin Weibulls bok, "De hemliga vägarna", har jag vetat att det fanns mer bortom vårt medvetna än vi skulle kunna våga tro. Eller ens hoppas. MEN att nå bortom mänskligt medvetande och finna VÄGEN in till det bortom är något som jag fortfarande hoppas på. Och det är nu med ett glatt hjärta som jag kan meddela att jag är ganska säker på att jag har funnit VÄGEN, vägen dit där alla vägar leder. Till staden som är mer än vad vi vet, staden som är en del av allt och alla, staden som är alla städer." Under hans tal har hans ögon fått en smått fanatisk glöd och hans leende har en skrämmande hängivenhet i sig. Bandet fortsätter så ett bra tag till. Det är helt enkelt Jakob som berättar för kameran, sig själv. Vad han kommit fram till och vad hans teorier är. Han talar mycket om att det snart är dags för att se om han funnit VÄGEN, att se om tiden och stjärnorna står rätt för att han ska kunna öppna VÄGEN och nå över till andra sidan. Med varje ny dag på bandet ser han mer och mer vanvårdad ut. Hans hår blir en aning vildvuxet och han är för det mesta orakad. Så ännu en gång en del som är intressant. "Jag har lyckats!" Jakobs ansikte kommer abrupt in i bild. Han är klädd i en svart polotröja och av döma av ljuset från fönstret är det mitt i natten. "Allt gick rätt, allt klaffade. VÄGEN ligger öppen så som den alltid borde göra. Så som den alltid ska göra från och med nu. Jag ska så snart allt lugnat ner sig här, skicka igenom en liten grupp som kan verifiera att mitt försök att nå Staden har lyckats." Han verkar luta sig fram för att stänga av kameran. Allt blir svart. Sedan... Ännu en gång sitter Jakob framför kameran. "Jag har nu kommit till ett viktig skede i min ritual. Allt är frid och fröjd, men

jag saknar ännu bevis på min framgång. Jag har skickat igenom hundarna, men de återkom aldrig. Fast vad hade det hjälpt mig? Hundar kan ju inte tala. Jag har även försökt skicka in en kamera för att se vad som fanns på andra sidan men den lyckades bara snappa upp en halv sekund av vad som verkade vara ett välvt rum. Jag tänker inte ge mig igenom förrän jag är säker på att det är rätt." Bandet fortsätter med vad som verkar vara en ny dag och en ny liten rapport. Han berättar hur han fått två av sina anställda att gå igenom, men att de inte återvänt. Han uttrycker sitt missnöje med sin personal som i övrigt verkar vägra att gå igenom, som vägrar att följa VÄGEN. Under de klipp med honom som följer kan man se att det vansinne som han burit med sig sedan barndomen nu börjar blomma ut på allvar. I ett klipp berättar han hur han har lyckats övertala sina hyrpistolet att kidnappa folk från båtarna i närheten för att använda dem som försökspersoner. I ett annat klipp berättar han att de som inte lyder honom och går igenom till andra sidan skjuts helt sonika ner. Vid vad som verkar vara det sista klippet tycks han mest bara sitta och mumla. Det syns att det var ett tag sedan han senast rapporterade något. Hans hår är oborstat och hans kinder och haka är prydda av en tät, mörkt skägg. "Nu är det dags, dags att finna svaret och få bekräftelsen. Jag skickar nu igenom mina sista försökspersoner. Det ska lyckas denna gång." Det blir mörkt. Bandet verkar rulla ett tag till och nästa klipp man ser är lite annorlunda. En kraftig eld verkar brinna i eldstaden och ganska snart kommer Jakob i bild. Han är naken och han verkar blöda från en massa små sår lite varstans. Han verkar ta bok efter bok från sin bokhylla och lägga dem på elden. Helä tiden så muttrar han tyst för sig själv. "Vägen är vägen är vägen är vägen är vägen är vägen..." Hans händer och armar blir svårt brända när han lägger in böckerna i elden men han verkar inte ens registrera det. Efter det så går han bärsärkagång i arbetsrummet. Rytandes och svärandes kastar han saker omkring sig. Ett kraftigt slag riktas mot kameran och allting blir svart...

Övervakningskamerorna

På banden till övervakningskamerorna kan de få en bekräftelse av vad Jakob sade på bandet. De kan där se hur deras vänner tvingas in genom den silverglänsande väggen och sedan förblir borta. De kan också se hur folk blir nerskjutna när de vägrar gå igenom väggen. Hur deras döda kroppar släpas ut från gången. Den inspelning som kanske är intressantast är den som spelades in någon gång under natten. En tungt beväpnat grupp går igenom till andra sidan. Det är tre man som går igenom. Efter en timme ungefär kommer en tillbaka. Den första som någonsin återvänt. Han snubblar ut ur väggen, faller på knä och sitter så ett tag med huvudet hängande. Efter ett tag kan man urskilja att han verkar mumla något. "Fader vår som är i himlen..." Så sitter han i några minuter, vänder sig upp mot kameran och säger några få ord. "Gud i himlen ta emot mig. Hjälp..." Så sätter han en pistol i munnen och stora delar av hans hjärna når bakväggen ungefär samtidigt som han når golvet. En liten stund senare kommer Jakob in, spritt sprängandes galen verkar det. Han släpar den döda kroppen ut ur gången. Några timmar senare återvänder han. Denna gången är han naken och verkar vara sårig och bränd över stora delar av kroppen. Han verkar springa ner mot väggen, stanna till precis innan den och sedan stå där ett tag. Med ena handen utsträckt mot väggen, smekandes den som han om han

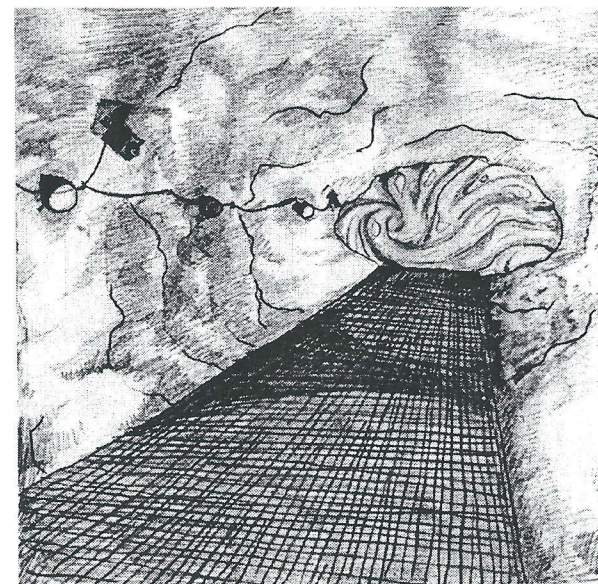
smekte en älskare eller ett barn. Så står han ett tag. Sedan tar han ytterligare ett steg framåt. Han stiger in i väggen som verkar omfamna honom, och sedan är han borta. Det är det sista av intresse på de banden.

Gläntan och berget

Gången finns på ön självklart. Insprängd i berget som ligger bakom huset. En enkel stig leder dit. En stig som verkar väl använd de senaste dagarna. När de går stigen fram kan de höra hur surrandet blir starkare. Det blir tydligare och tydligare ju närmare berget de kommer. När de är nästan framme kan de urskilja det som surrandet från miljontals insekter. Till slut kommer de fram till gläntan framför berget. Det första som slår emot dem är en ohygglig stank. **Liklukten ligger tät i den lilla gläntan.** Den kommer från de döda kroppar som har begravts här de senaste dagarna och som inte har grävts ner tillräckligt djupt utan har utsatts för sommarens hetta. **Flera tusentals flugor och andra insekter surrar med en bedövande dån** över de halvtäckta gravarna. Marken under är mörk av flugor som slagit sig ner. **Lukten är kväljande.** Luften i gläntan står helt stilla och har så gjort ett bra tag, vilket har lett till att lukten har stått här i flera timmar.

I bergssidan tvärs över gläntan finns en stor tung stålport. Den står halvöppen och innanför kan man skimta en gång.

Gången och väggen

Gången är ganska grovt uthackad i berget. **Golvet är täckt av ett gallergolv** och här ligger en skum doft i gången, som av vått järn. Gången slutar abrupt i en silverglänsande vägg. I de grova väggarna sitter lampor inslagna med jämna mellanrum. Det sitter också **två övervakningskameror** i gången, en vid ingången och en framme vid väggen. Själva väggen verkar vara gjord av någon slags silverglänsande metall. Man kan skönja sakta, sakta rörelser i väggens struktur. Ytan verkar vara bestruken av en svagt oljig substans. Om någon av dem sträcker fram handen kan de se

och känna hur **väggen verkar bukta ut som om för att möta deras hand.** Detta är VÄGEN över till andra sidan... Till Jakob och deras vänner. Att gå igenom är lätt. Väggen bukter ut och omsluter personen som står tillräckligt nära. Sedan släpper

den igenom en till andra sidan. Den lämnar en tom känsla i kroppen, precis som om någon alldeles nyss har sträckt sig in och tagit en del av ens själ. Den tomma känslan försvinner snabbt vid anblicken av vad som finns på andra sidan.

ANDRA SIDAN

Rummet på andra sidan väggen är stort. Det är ett runt rum med välvt tak. Väggar, golv och tak är gjort av mörk, mörk sten. I rummet finns fem pelare placerade i cirkel och mellan dem ett nät-liknande rännsystem i golvet, vilket samlas i mitten av rummet till en skålformad fördjupning ca 1 meter bred. Dragna över rummet är grova svarta kedjor i olika tjocklek och design med vars hjälp ett tjugotal kroppar sitter uppspända. De flesta kropparna är svårt sargade och tycks då och då skälva till som av oerhörd smärta. Ett flertal små krokarna och kedjor verkar hålla varje kropp upplyft en bra bit ovanför marken. De små krokarna gräver sig in i skinnet och dra det utåt till bristningsgränsen. Rännorna i golvet samlar upp det blod som sakta sipprar från varje litet sår.

Längre in i rummet kan man skymta två höga skugglika gestalter som verkar röra sig från kropp till kropp. En lågt mumlande verkar ligga i bakgrunden. Böner på hjälp och tysta stönanden.

Mitt bland alla dessa kroppar hänger Anna-Karin och Daniel. De verkar medvetlösas och svårt plågade. Bredvid dem hänger en liten pojke på en sju-åtta år. Han hänger med armarna utåt och huvudet uppåt. Hans blick är tom och intetsägande. Den ser ut att stirra anklagande på spelarna när de stiger in i rummet.

I rummet, dold bland pelare, kroppar och skuggor befinner sig också Jakob. Den förändrade Jakob. Hans kropp har förvridits och förändrats. Han reser sig nu nästan tre meter över marken. Hans kropp verkar utdragen, som om någon bara har förlängt hans armar och ben utan att lägga på mer kött. Han ser ranglig ut, ranglig och nästan bräcklig. Han är så gott som naken, hans kropp är klädd av tjocka metallband som tycks gräva sig in i hans hud och i kroppen under. Han rör sig på ett ryckigt sätt och går lite framåtlutad, på ett sätt som får en att tro att han ska tippa över vilken sekund som helst. Ur hans ena hand verkar det ringla en lång, lång svart kedja som slutar i en liten vass krok. I den andra handen håller han en lång, tjock och mycket vass nål. Den ser ut att vara perforerad av flera större och mindre hål.

Det som är värst att skåda på Jakob är hans ansikte. Det ser ut som om någon har helt enkelt skalat av all huden på huvudet och sedan ångrat sig. Naken muskelvävnad och blodiga kärl ligger öppna utan hud. Över detta sitter hans ansikte fastspänt med hjälp kedjor och krokarna. Det sitter lite stramt och snett, det ser nästan ut som om han ler lite grann.

Jakob är ganska säker på att han inte tänker låta någon ta någon av hans fångar därifrån. Detta rummet är hans livsverk och ingen ska komma och förstöra det. Han ser hellre att de blir en del av det hela än förstör det.

Han kommer att bjuda på tufft motstånd. Han är trots allt en nefarit. MEN han är inte odödlig. Det går att döda honom med tillräckligt mycket eldkraft eller en finurlig idé. Vapen kan spelarna hitta i skåpet i övervakningsrummet. Så om de har velat beväpna sig har de kunnat det.

Nedan finns lite värden på lilla Jakob om det behövs

Modifikation till skräckslaget: +5

Förflyttning: 15 m/s

Handlingar: 5

Initiativbonus: +19

Skadebonus: +9

Skadepacitet: 10 skr=1 lätt

9 lätt = 1 allvarligt

7 allvar = 1 dödligt

dör efter 2 dödliga

Uthållighet: 235

Förmågor: Telepati, Byta skepnad till dubbla eller halva storlek.

Färdigheter: Smyga 25

Undvika 25

Dolkar 25

Piskor & kedjor 45

Slåss 20

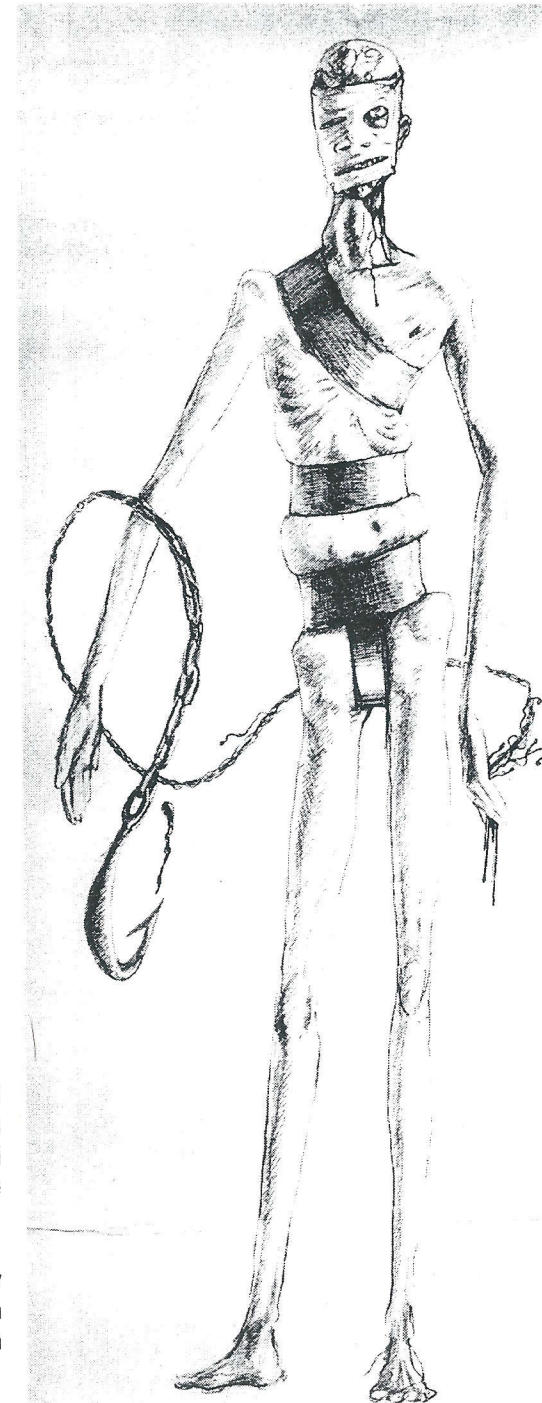
Leta 15

Tortyr 75

Den mörka konsten: 20

Bedöm själv hur mycket motstånd som han ska utgöra. Låt gärna en eller flera av karaktärerna bli skadade. Gärna grovt, så att de känner på att det är allvar.

Han är lite fåfäng och vill klara av striden på egen hand så han kommer ganska snart befalla undan

de mörka skepnaderna i bakgrunden.

Låt honom inte vara för stort motstånd. Okej att han är en nefarit men det är inte så skoj att spela ett scenario om man känner att man är total underlägsen.

SLUTET

När och om de besegrar Jakob och börjar bära ut folk ur rummet, kommer hela rummet att börja kollapsa. Inte på en gång utan lite åt gången. Det börjar med darrningar i väggar och tak. Lite sand som rasar ner och en och en annan sten. Till slut rasar hela rummet in och portalen stängs.

Väl utanför möts spelarna av ett gäng poliser. Deras spår har själv lett dem dit och när de fann spelarnas båt i hamnen anade de att något var fel.

Ganska snabbt flygs spelarna och de andra skadade till sjukhuset. Det är här vi lämnar dem. Liggandes i deras sängar på sjukhuset. Sovandes.

Nu är det ganska lämpligt att avsluta det hela med ett litet dramatiskt klipp:
“Kameran stiger upp från de sovande spelarna. Upp genom taket och vidare upp i luften. Den stannar abrupt till och verkar byta vinkel. Den rusar nu i hastig fart neråt, framåt mot en ö. På ön finns ett berg. Kameran zoomar in på berget och man kan se en stor stålport. Porten står öppen och kameran sveper in. Här ligger en tom gång. Den slutar i ett stort stenras. Ett stenras av mörk, mörk sten. Kameran zoomar in på några av stenarna vid gallergolvet. En svag, svag rörelse blir synlig och en liten sten verkar flyga ut från sin plats. Ytterligare en sten flyger ut och en benig, blek hand verkar gräva sin väg ut ur raset och ut i friheten...”

THÖ ÄND

SCENARIOSAMMANFATTNING

Jakob Silverhielm, intresserad av ockultism och andra skumma saker, har bestämt sig för att öppna en portal till Metropolis i tron att den leder till Paradiset.

Han har skickat igenom folk för att kolla om det är rätt. Ingen har kommit tillbaka så nu har han kidnappat spelarnas vänner för att skicka igenom dem.

Till slut blev han galen och gick igenom själv där han blev en nefarit..

Polisen vägrar leta efter spelarnas vänner för “Det har inte gått tre dagar ännu och vi har inte råd att lägga ner en massa extra tid på varje enskilt fall.”

Det är spelarnas vänners båt som har hittats. Polisen vid båten berättar att det är flera som har försvunnit under den senaste månaden.

På Storön finns en fiskare som har sett skumma ljus på himlen.

På Vårö finns ingen vidare info.

På Vildö har de sett skum aktivitet i natten från Klippö.

Väl på ön är allt tomt och öde. Det surrar i luften som av elektricitet. Det som hittas i huset är ett sönderslaget rum, en videodagbok och övervakningsband från gången.

Videodagboken vittnar om Jakobs galenskap och övervakningsbanden om hur hänsynslös och rå han har varit i sin väg mot att nå sina drömmars mål, en väg till paradiset.

Gläntan stinker från ruttnande lik. Miljontals flugor som surrar här. Det var dom som orsakade surrandet. Porten till gången finns i berget.

Gången luktar svagt av järn. Väggen finns längst ner. Verkar nästan levande.

Andra sidan är en tortyrkammare i Metropolis. Här huserar Jakob som nefarit. De plågade hänger uppspända på kedjor och verkar droppa blod ner i fåror i golvet som leder blodet till en liten brunn i mitten av rummet.

När Jakob besegras rasar rummet. På utsidan finns polisen som tar spelarna till sjukhuset.

Allt slutar med ett dramatiskt klipp och “twisted end”.

Spelledar tips

Se till att du läser igenom alla karaktärer innan du spelleder. Alla karaktärerna har intressanta detaljer i sin bakgrundshistoria som man kan spela på.

- Cornelias tendens att ta till extrem våld i pressade situationer.
- Eriks böjelse för tortyr och smärta är något som väl kommer till pass på andra sidan.
- Lindas hemska upplevelser som barn. Förträngda minnen har en tendens att inte vilja förbli förträngda.

Om spelarna vägrar att gå igenom till andra sidan finns det ett bra trick som jag tillämpade. Jag lät dem se på övervakningskameran hur väggen verkade komma närmare och närmare hela tiden som om den till slut skulle utvidga sig och inkludera hela ön. Det fick dem att lägga på en rem.

Om de vill åka in till land och hämta polisen innan de går igenom och du vill förhindra det så de bara till att båten inte fungerar som den ska. Den vägrar helt enkelt att starta.

Jobba på stämningen. Så länge stämningen är okej brukar scenariot bli lyckat.

Cornelia Liljenberg 22 år, illustratör.

"Vaddå? Ni bara snackar er jävla skit om snygga brudar och så. Vet ni egentligen vad skönhet är? Fixerade vid en jävla drömbild som ni är. Vill ni veta vad jag tycker om era jävla idealkvinnor? Ni kan ta dem och stoppa upp någonstans jävligt långt upp. Ni fattar inte vad ni pratar om... Imbeciller!"

DA

Smart, trevlig och med båda fötterna på jorden. Fast det är det nästan ingen som vet. Du har ditt ansikte utåt och det tänker du behålla. Hur skulle folk bete sig om de fick veta vem du egentligen är? Jävla soffpotatisar hela bunten. Det finns en jävla massa skit i världen som måste ändras. De flesta bara sitter på sina feta arslen och är nöjda med att skicka in några kronor till "Rädda valarna!" eller något annat plyschigt projekt. Jävla hobby ekologer...

Du vet betydligt bättre än så. Handling kommer först av att någon gör något och du anser att du bör vara denna handlingskraftiga person. Eller rättare sagt... Du ÄR denna handlingskraftiga person. En mängd organisationer har ditt stöd till fullo. Främst sådana som värnar om miljö och kvinnor. Mycket av din engagemangs kraft kommer nog från din bakgrund.

Du växte upp hos din mormor och morfar långt inne i Norrlands mörka skogar. Din mor var ett väldigt flyktigt element i ditt liv. Du såg henne oftast på söndagsmorgnar, iförd sin morgonrock och solglasögon, drickandes svart starkt kaffe och tuggandes Alvedon. Hennes blekta hår i en enda ore, sminket hade runnit av hennes vackra drag och lämnat det stora mörka påsarna under ögonen väl synliga. Någon far var det aldrig någon fråga om i ditt liv. Enligt din mor hade hon blivit våldtagen och tvingad av dina morföräldrar att föda barnet. Huruvida det var sant eller ej vet du inte, men hennes intresse för dig, som var ganska obefintligt redan från början, svalnade ju äldre du blev.

Till din åttonde födelsedag skickade hon bara ett kort. Det var poststämplat i Köpenhamn och hade bara ett par få rader på sig "Grattis eller nåt! Vi ses nog inte mer... Mamma". Fint! Till din tolfte födelsedag fick du en ännu

finare present. "Vi har den stora sorgen att behöva meddela att Fröken Kristina Liljenberg avled natten mellan torsdagen och fredagen på Stockholms Akutintag. Dödorsaken var..." Det var nog det finaste någon hade kunnat ge dig den dagen. Kärringjäveln var ändå bara i vägen... eller???

Din mormor och morfar var snälla mot dig, om än lite väl reserverade. De försökte hela tiden städa upp den känslomässiga röra som din mor lämnade i dig. De lyckades delvis i alla fall. Du byggde upp en hård yta, blankpolerad så att ingen skulle kunna se bortom det du ville att de skulle se. En ensam natt svor du som trettonåring att du skulle ALDRIG, aldrig bli som din mor. Om du någonsin påbörjade något så skulle du fan i mej avsluta det också, perfekt...

När du som sexton åring lämnade ditt (mor)föräldrarhem för att flytta till Stockholm fick du veta orsaken till din mammas död. Överdos... En patetisk jävla överdos på ett patetiskt jävla sjukhus. Det gav dig ytterligare ett mål i livet. Att göra vad du kan för att få stopp på missbrukandet av droger. Att stötta folk som inte har styrka nog att stå emot.

Stockholm tog emot dig väl. För första gången kände du dig välkommen. Du hade fått tillfällig anställning som illustratör på en tidning. Det tog dig inte lång tid att lyckas hitta en sjyst lägenhet och träffa en del vänner. Vissa av dem höll visserligen på med en del tivelaktiga aktiviteter. Det var just genom en tivelaktig kontakt du träffade Anna-Karin första gången. Hon var söt, trevlig och en skitbra kompis. Ett år äldre än dig och förbannat smart. På bara några veckor kom ni närmare varandra än du skulle kunnat komma din egen syster, om du hade haft någon.

När en av era gemensamma vänner kom till ditt jobb, nu som illustratör till en större tidning, alldeles sönderslagen höll du formligen på att explodera. Det visade sig att er vän hade blivit svårt misshandlad av sin far, och detta bara för att hon inte hade middagen färdig när han kom hem. Beslutsam som du är ringde du genast upp Anna-Karin som kom över direkt. Efter ett långt samtal hemma hos dig medan er kompis sov i rummet bredvid bestämde ni er för att ge den jäveln en läxa han aldrig skulle glömma.

Sent en kväll tog ni er in i kompisens hus. I mörkret väntade ni på att den idiotiska fadern skulle komma hem. Du var beväpnad med ett brännbollsträ och Anna-Karin hade en cykelkedja. När fadern kom hem och började gorma efter sin dotter var det som om allt bara släppte för dig. Alla spärrar var som bortblåsta. Det enda du minns är att du tänkte att den jäveln skulle få känna hur det kändes att vara försvarslös och i nästa stund vaknade du till sans igen genom Anna-Karins hårdhänta ruskningar.

Skuldmedveten insåg du att du nu inte var ett dugg bättre än vad han var. Och när du kom till den fulla insikten av vad du egentligen gjort bröt du ihop. Du grät den kvällen, tårar som du aldrig gråtit när du var liten. Sorgen som du burit med dig som liten bröt ut i full styrka. Du kan fortfarande känna Anna-Karins tröstande armar runt dig. Hennes lugnande röst som sade dig att skulle bli bra. Du grät för mannen vid dina fötter, du grät för hans dotter, för alla ensamma, slagna människor i världen men mest grät du för din egen del. Den natten blev bandet mellan dig och Anna-Karin ännu starkare.

Kompisens far klarade sig rätt bra, du hade inte dödat honom som du hade fruktat. Skadan ni (du) orsakat var inte grov. Mest yttre blesyrer som såg värre ut än vad de var. Fast han fick sig en tankeställare. Och under över alla under, han slutade misshandla sin dotter. Så även om den händelsen kostade dig väldigt mycket själsligen så fick den i alla fall lite utdelning. Du har dock ännu inte kommit över känslan att inte ha full kontroll över dig själv. Du fruktar den dag det kanske släpper igen för dig... Men ännu har det inte varit någon fara.

På en av de otaliga fester du och Anna-Karin var på mötte ni Peter och Erik. Hur kan två bröder vara så olika? Inte ens drag i utseendet delar de. Lika hjärtlig och trevlig som Peter är lika kall och avståndstagande är Erik. Lika ljus och sprudlande som Peter är lika mörk och kvävande upplever du Erik. Båda bröderna visade dock ganska snabbt intresse i Anna-Karin och hon uppmuntrade dem till viss del. Du har aldrig blivit riktigt säker på hennes förhållande till dem. Men det verkar inte vara något seriös mellan någon av dem. Det är du nöjd med... Mycket nöjd. Ingen, och då menar du verkligen INGEN, kan någonsin komma Anna-Karin nära så som du. Hon är en del av ditt liv precis som du är en del av hennes.

NU

Du visste att det var fel att åka ut till den jävla skärgården. Här sitter ni nu. Du, Ralph, Erik, Peter och Daniels korkade flickvän. Anna-Karin och hennes bror Daniel är försvunna. De skulle åka in till land och fixa lite dricka och snacks. Det var i förrgår kväll... Ni har självklart ringt polisen, föräldrar och alla tänkbara ställen de skulle kunna dyka upp. Men ingen lycka någonstans. ANNA-KARIN är FÖRSVUNNEN! Kan de inte få in det i deras tröga små skallar??? Hon är inte här. Ni har ju varit inne i hamnen och frågat efter dem. Ni får samma svar överallt. Ingen som har sett något. Vad ska du ta dig till? Kan inte de andra få in i sina små korkade skallar att ni måste hitta henne? FAN, du mår inte alls bra av att hon är borta. Just nu behöver du henne. Hennes trygghet och lugnande personlighet. FAN i helvetetjävlaskitmöghelvetetshimlabajsmögskit. Tänk om allt släpper igen? Hon är inte här för att lugna dig... och nu mer än någonsin behöver du det. Nu gäller det ju en person som betyder mer än livet för dig.

Du har lyckats övertala de andra att prata med polisen igen. Ni har tagit den andra båten in till land och ska alldeles snart få tala med de inkompetenta polisjävlarna.

DE ANDRA

Peter – En förbannat trevlig kille. Skulle nog aldrig göra en fluga förnär. Trevlig charmig snygg alldeles underbar kompis. Något måste vara fel med honom. Killar som han finns inte... Inte i din värld i alla fall. Du litar på Peter i alla fall. Han har visat sig förstående och initiativtagande.

Erik – Skum typ. Peters äldre bror. Skulle nog varit vacker om det inte hade varit för hans kalla ögon. De skrämmer dig ibland. Något mer ansvarskänsla än vad Peter har men du är inte riktigt säker på var du har honom.

Linda – Döh! Hur jävla korkad får man bli? Snacka om att hon verkligen har fastnat i den bild som de flesta manschauvinister har målat upp av unga tjejer. Hon skulle verkligen behöva att någon tar ner henne på jorden. Ibland undrar du om all den där luft hon har i huvudet ska göra så att hon flyger iväg.

Daniel – Anna-Karins bror. Trevlig och snygg bara lite för ytlig för att du egentligen ska kunna få bra kontakt med honom. Men, han är ju trots allt Anna-Karins bror... Och han älskar sin syster, vilket ju är ett jättestort plus.

Anna-Karin – Det är nu när hon är försvunnen som du har insett hur mycket hon betyder för dig. Du ska inte vila förrän du vet var hon är och du har henne hos dig igen. Dina känslor för Anna-Karin är starkare än livet själv och du skulle gladeligen offra dig själv för att hon ska få leva.

Ralph (För lag med fem spelare) – Du har aldrig förstått varför Ralph hänger med er egentligen. Han är liksom inte er stil direkt. Han är blyg och tillbakadragen. Säger nästan aldrig något. Ler bara lite frånvarande ibland och ser ut att vilja be om ursäkt för att han finns till hela tiden. Men du får ändå en känsla av att det är något speciellt med honom. Kompis med Peter.

Cornelias värden

RÖR	UTS	UPP	STY	EGO	UTB	TÅL	KAR
14	14	8	14	11	9	13	14

Initiativbonus +2

Skadebonus +2

Uthållighet 105

Skador

4 skråmor = 1 lätt

3 lätta = 1 allvarligt

3 allvarliga = 1 dödligt

Färdigheter:	Smyga	5
	Undvika	15
	Slåss utan vapen	15
	Gömma sig	10
	Leta	8
	Pistol och revolver	10
	Dolkar	15
	Krossvapen	15

Ralph Wegelius 24 år, studerande.

"H-h-hej. J-j-jag heter Ralph. Och j-j-jag är vän m-m-med P-p-peter. Vi är k-kurskamrater."

DA

Du har aldrig hört hemma någonstans. Inte i din familj, inte i din skola eller ens detta land. Det var inte så att du var värst avvikande eller så, nej snarare bara helt enkelt främmande. Din familj, bestående av dig, din mor och far, dina två systrar och din bror, har alltid haft rykte om sig att vara öppna och trevliga. Din familj. Inte du. I en familj av idel leende, vänskap och kärlek var du det svarta fåret. Inte för att du var elak eller otrevlig. Nej, snarare för att du inte var så öppen som alla andra. Du gillade att hålla dig för dig själv medan resten av familjen spelade Domino eller Trivial Pursuit. Du hade dina böcker och de var din familj. Ända sedan du var fyra har du kunnat läsa flytandes. Dina böcker var tillräckliga för dig. Ingen kunde ha fostrat dig bättre än Jim Hawkins och Long John Silver, eller lärt dig mer än Kapten Nemo och hans Nautilus. Aldrig har du sett så mycket av världen som när du flög med Phineas Fogg runt jorden. Din riktiga familj campade och du själv sov under stjärnorna tillsammans med Huckleberry Finn och Tom Sawyer. Ditt liv var rikt på upplevelser genom de böcker du läste.

När du började i skolan trodde dina föräldrar att du skulle skaffa dig fler vänner och kanske till och med börja på fotboll eller någon annan trevlig, fysisk sport. Nya vänner fick du. Böcker i massor. Din fröken såg din potential och fick dig uppflyttad först en klass och sedan en klass till när de upptäckte att varken matte eller läsning var något problem för dig. Du smög dig igenom grundskolan. Blev uppflyttad en klass ytterligare.

Du fann dig själv törstande efter kunskap. Mer och mer läste du. Mer och mer lärde du dig. Du märkte ganska snart att du inte glömde saker du lärt dig. Allt du sett, hört och framför allt läst fanns kvar i ditt huvud. När du var tretton var det dags för dig att söka till gymnastiet. Med högsta betyg i allt

bestämde du dig för att söka direkt till högskolan istället. Till allas förvåning blev du intagen.

Du började ströläsa en massa kurser, matte, fysik, kemi, biologi. Senare, filosofi, psykologi, religionskunskap. Som sjuttonåring blev du intagen på läkarlinjen. Den lyckades du avsluta på två och ett halvt år. Istället för att nöja dig där började du läsa till kemist, det var du klar med efter ett och ett halvt år. Efter det började du plugga till psykolog. 3 år, men bara för att du läste lite extra kurser vid sidan av. Nu pluggar du till lärare. Inte för att du kommer att jobba som det utan för att det är skoj. Du gillar kunskap och kunskap gillar dig. Du är relativt nöjd med ditt liv. Kontakten med familjen bröt du när du började plugga på högskolan. Varken du eller de verkade ta det speciellt hårt.

Du har dock ett problem nu. Till slut har även du känt ensamheten. Du förstod först inte vad det var som var fel på dig. Du hade svårt att sova, du var rastlös. Inte ens böckerna gav dig ro.

När du satt i biblioteket en dag och studerade en grupp ungdomar insåg du plötslig vad det var du saknade. Vänner. Riktiga, kroppsliga vänner. Med ett tungt sinne accepterade du detta och begav dig ut på en liten jakt efter vänner. Det var desvärre ingen jakt som var framgångsrik. Tills en dag... Du observerade en ung man som du känner från lärarprogrammet. Han verkade engagerade i en diskussion med en ung kvinna som bar på ett litet barn. Du lyssnade till deras diskussion och du förstod ganska snabbt att det var mannens barn. Tydligen betalade han underhåll till kvinnan och tydligen ville han inte att hans familj och vänner skulle veta det. Det var där din plan kom in.

Följande dag sökte du upp mannen, Peter. Du berättade vad du sett och hört och berättade också vad du ville få ut ur det hela. Med en blek min nickade han bara och gav sitt tysta medgivande. Visst, du vet att det inte var rätt sätt att skaffa vänner på men du vet inget annat sätt. Du är ganska säker på att Peter och hans vänner kommer att börja gilla dig för den du är så att du till slut inte behöver utpressa Peter mer. Det enda du vill ha trots allt är ju vänner.

NU

Ni har åkt ut till en sommarstuga för att spendera lite "semestertid" där. Allt som allt har det varit väldigt trevligt. Folk har pratat med dig och varit jättesnälla. Den tomma känslan inom dig är försvunnen.

MEN något har hänt som har gjort situationen ganska otäck. Två av Peters vänner, DINA vänner har försvunnit. Anna-Karin och Daniel. De skulle ut och handla snacks och dricka häromkvällen och har inte kommit tillbaka ännu.

Det mest logiska just nu skulle vara att försöka finna dem och återbringa dem. Du hoppas litegranna att du kommer att hitta dem så att de andra ser vilken bra kompis du är.

DE ANDRA

Anna-Karin – Trevlig tjej som verkar le oavbrutet. Du tror hon verkligen ser dig som en kompis.

Daniel – Anna-Karins bror. Också han jättetrevlig. Ser bra ut och har en jättesnygg tjej.

Linda – Daniels tjej. Hon ler lite för brett ibland, och har nog inte så mycket i skallen.

Peter – Din "bästa" kompis. Han är lite grinig för vad du gjort, men han kommer snart se hur bra kompis du är och då kommer han förlåta allt.

Erik – Honom gillar du INTE. Han har elaka ögon och ser verkligen ut som en fullfjädrad psykopat. Det är någonting i hans ögon och sätt som är direkt skrämmande. Som om ingenting han gör är äkta.

Ralphs värden

RÖR	UTS	UPP	STY	EGO	UTB	TÅL	KAR
9	11	17	10	16	20	9	9

Initiativbonus 0

Skadebonus 0

Uthållighet 75

Skador 4 skrämor = 1 lätt

3 lätta = 1 allvarligt

2 allvarliga = 1 dödligt

Färdigheter:	Smyga	5
	Klättra	8
	Undvika	5
	Slåss utan vapen	5
	Gömma sig	5
	Leta	10
	Första hjälpen	15
	Datorkunskap	15
	Elektronik	15
	Gifter & droger	18
	Informationssökning	15
	Språk (eng, ty, fra, lat, spa, rys m fl)	15
	Diplomati	15
	Medicin	20
	Naturvetenskap	18
	Humaniora	18
	Samhällsvetenskap	18

Erik Andersson 25 år, datorkonsult

"Life without pain has no meaning" Schopenhauer

DA

Som liten skrämde du oftast dina vänner... eller rättare sagt, de andra barnen, för vänner hade du inga. Du ville inte ha heller. Fanns ingen anledning. Visst var dina föräldrar oroliga och din mor tog med dig till olika psykologer och annat tjafs. Du sade till dem precis vad de ville höra, och du log i hemlighet åt dem när de svalde allt med hull och hår.

Visst, folk tittade på dig och ryste. Tänkte nog "Usch där går den där otäckan ungen som plågar djur. Någon borde göra något åt det..." Visst, ungarna gick över till andra sidan gatan när du kom. Men det var aldrig något som berörde dig. Varför skulle du bli sårad över deras idiotbeteende? Nej, de höll sig på sin kant och du höll dig på din. Så ville du ha det.

Det var bara du som visste att det de viskade om var rätt. Att du bar på hemligheter som skulle få tanterna att sätta söndagskaffet i vrångstupen. Det hela började när du som sjuåring fick ett sött litet marsvin i födelsedagspresent. Du förstod aldrig idén med det men tackade och log. Det dröjde inte länge förrän du insåg meningen. Aldrig har du lett så brett som den dagen du upptäckte hur rädd och patetiskt ditt marsvin såg ut när du rakade av honom pålsen. Sedan den dagen såg du till att alltid ge honom precis så mycket mat han behövde för att överleva, och varje dag fann du ut nya sätt att plåga det stackars livet. När han till slut dog, efter fyra månader av roliga timmar (för din del), så såg du till att hänga läpp och klämma fram lite tårar. Din mor tyckte synd om dig och tog med dig och din bror till Gröna Lund.

Hmmm, din bror, Peter. Snacka om att du gärna hade sett lite tårar och rädsla från hans ögon när han var liten. Men, du vet hur ängsliga föräldrar är och tvingade dig själv att hålla dig från hans vagg. Det gick för det mesta men en kväll kunde du inte hålla dig ifrån det. Dina föräldrar hade gäster och satt och var ganska högljudda i vardagsrummet. Själv hade du blivit nattad för länge sedan, du var ju trots allt bara 8 år då. Tyst som en liten mus smög du dig in i din då tre år gamla lillebrors sovrum. Där låg

han, i sin säng, söt, oskyldig och försvarslös. Du ville se fruktan i hans ögon. Du ville få honom att inse det du insett, att ingen känsla eller upplevelse är så äkta som skräck. Det är den enda känslan som inte går åt fejka. Fortfarande tyst som en liten mus smög du fram till honom. Du hade tagit ditt skärp med dig och när du kom fram till hans säng lade du sakta, sakta öglan runt halsen på honom. Sedan drog du sakta åt. Han vaknade med ett flämtande. Först så såg han desorienterad ut, sedan såg han att det var du som stod över honom. Ett stort leende bröt ut över hans ansikte. Du kände ilska koka inom dig. Han skulle inte le! Han skulle ju gråta. I din ilska drog du åt lite till och till ditt stora förtret hann aldrig skräcken ta fäste i din broders ansikte. Ganska snabbt vändes hans ögon uppåt och bakåt och hela hans ansikte berövades på ansiktsuttryck. Förbannad (och faktiskt lite rädd också), släppte du taget om skärpet. Fortfarande låg din bror uttryckslös och lealös. Det var först då som du insåg vad som hade hänt. I blind panik försökte du göra vad du kunde för att väcka liv i honom igen. Inte för hans skull utan för din egen skull. Du var livrädd för vad som skulle hända dig om dina föräldrar fick reda på vad du gjort. Panikslagen hamrade du dina knutna små nävar mot din brors bröstorg. Till din lättnad drog han så ett djupt andetag och gav ut ett gallskrik. Skräckslagen kastade du dig ut ur rummet. Du hann nått och jämt in på ditt rum förrän din moder kom rusandes i hallen. Det vara nära ögat den gången. Efter det så såg du till att aldrig bli ensam med honom. Du ville inte döda honom, då visste du vad som skulle kunna hända. Fångelse på vatten och bröd.

Du höll dig till att plåga djur i fortsättningen. Det gav dig så pass mycket tillfredsställelse att du kunde låta bli din broder. När du blev lite äldre övergick du till att plåga de stackars småbarnen på gården. Inget stort bara några tjuvnyp då och då, och ibland någon inträngd i ett hörn, gråtandes och skräckslagen. Alltid såg du till att bli av med spänning på något oskyldigt litet djur.

Så snart du fyllde arton flyttade du ut. Du hade då ett extra jobb på kvällar och helger som datorprogrammerare och tjänade tillräckligt för att kunna betala hyra och mat. Du ville bort från dina föräldrar. Bort från skuldkänslor och förpliktelser.

Du redde dig för på egen hand. Emellanåt skaffade du dig en kattunge eller en hundvalp som du långsamt och plågsamt tog livet av på nya innovativa sätt. Du var nästan nöjd...

Så kom den dagen då hela ditt liv vände. Du var då 23 och det var sent en kväll som du var ute på en av dina sedvanliga promenader som du mer eller mindre blev uppraggad av en prostituerad kvinna. Hon var väl närmare fyrtio, ganska ful och hade lite smådålig hygien. Men du hade aldrig varit med en kvinna förut så du tänkte att du skulle pröva på det. Det var en upplevelse som inte var av denna värld för dig. Inte för att det var så underbart med sex, nej, snarare för att du aldrig förut kunnat utleva din böjelse så till den fulla grad som du gjorde med den kvinnan. Du släppte av henne någonstans i Farsta. Håldöd och blödande från ett stort antal sår. Utan vett och utan sans, dumpade du henne på en t-bane station. Nöjd och tillfredställd. Du läste om henne i tidningen följande morgon. Det stod inte så värst mycket om henne. Varför skulle det det? En liten notis om att hon hade hittats död tidigt på morgonen av en taxichaufför. Ingen verkade bry sig. Alla hade ju förväntat sig ett sådant öde för en prostituerad heroinmissbrukare. Inga spår pekade på dig. Det hade du mycket noggrant sett till. Ingeting band dig till henne. Inte det minsta spår. Polisen hade inte en susning om vem som gjort det. Du lyckades...

Det var för ett tag sedan som du och din bror träffade Cornelia och Anna-Karin. Det var en av de massa stökiga fester som Peter alltid envisas med att dra dig till. Du hänger visserligen gärna med Peter, du känner dig lite ansvarig över honom. Måste liksom se till att han alltid är okej och att inget händer honom. Anna-Karin fångade i alla fall ditt intresse. Hon hade något i hennes blick som sade att ni inte var helt olika ändå. Även om hon var en öppen, utåtriktad och charmig person kände du dig nära henne.

Varför fick du reda på för bara en vecka sedan. Hela gänget hade varit ute och druckit öl, och du och Anna-Karin hade hamnat i en ganska intressant diskussion om livet och dess små för- och nackdelar. Alla andra drog sig tillbaka men du och Anna-Karin stannade kvar. Ni stannade tills stället stängde och ni blev utkörda. Fulla som ni var båda två slutade det med att ni hamnade i sänghalmen. Till din förvåning upptäckte du att Anna-Karin verkade uppmuntra och tycka om den hårdhantade behandlig du gav henne. Hon verkade få ut lika mycket av det som du. När ni sedan låg bredvid varandra i sängen, utpumpade, svettiga och blåslagna, insåg du att hon

var den perfekta kvinna för dig. När du vaknade följande morgon låg där en lapp från henne. "Erik, det var underbart igår och jag hoppas att vi kan göra det igen. Gärna snart. Måste sticka. Ska på familje middag. AK"

När ni träffades senare uppträdde hon som om inget hade hänt och det frustrerade dig så in i norden. Du hade en upplevelse med henne som du aldrig haft förr. Du kände dig nära en annan människa, du önskade närhet. Ni har inte haft tillfälle att träffas eller ens att talas vid om det hela, vilket är ganska jobbigt för dig. Du vill vara med henne igen.

NU

Någon kom med den briljanta idén att ni skulle åka ut till någons sommarstuga. Det var väl i och för sig ganska okej. Det skulle nog ge dig möjlighet att snacka med Anna-Karin. MEN i förrgår kväll försvann både hon och hennes bror. De skulle ge sig ut för att köpa er snacks och dricka. De kom aldrig tillbaka. Det är typiskt att något sådant ska hända. Precis lagom till att hon hade lovat att ni skulle ta er ett rejält snack när hon kom tillbaka. Typiskt. Nu har Cornelia insisterat på att ni ska åka och prata med polisen IGEN. Du tycker bara att det är slöseri med tid. Du vet ju själv hur inkompetenta de är.

DE ANDRA

Peter – Din bror och den enda, förutom Anna-Karin, som du egentligen bryr dig om. Han är lite fjantig men annars rätt okej. Harr en hel del humor som kan bli lite jobbig i längden.

Cornelia – En tjej med potential. Hon gillar verkligen Anna-Karin, kanske lite mer än vad hon själv är medveten om. Hon fruktar dig i alla fall. Det är bra.

Linda – Hennes hals skulle du gärna vilja sätta dina händer om. Och sedan trycka till hårdare och hårdare, tills hon är alldeles blå i ansiktet. Hon är blåst, ytlig och totalt vilsen i livet.

Daniel – Lindas pojkvän och Anna-Karins bror. Är väl rätt okej. Fast du förstår inte hur han står ut med att vara ihop med Linda. Du tycker nästan synd om honom.

Anna-Karin – Du MÅSTE få vara med henne igen. Om det så bara blir för en gång så bara MÅSTE du.

Ralph (för lag med fem spelare) – Totalt intetsägande person. Tydligt någon slags vän eller kurskamrat till Peter.

Eriks värden

RÖR	UTS	UPP	STY	EGO	UTB	TÅL	KAR
10	15	10	15	14	15	12	5

Initiativbonus 0

Skadebonus +2

Uthållighet 90

Skador

4 skråmor = 1 lätt

3 lätta = 1 allvarligt

3 allvarliga = 1 dödligt

Färdigheter:	Smyga	5
	Klättra	5
	Undvika	10
	Slåss utan vapen	15
	Gömma sig	15
	Leta	8
	Pistol och revolver	15
	Tortyr	15
	Dolkar	10

Peter Andersson 20 år, lärarstuderande.

"Hey! Allt ordnar sig nog ska du se. jag menar någon gång i livet så tar väl oturen slut eller hur?"

DA

Du växte upp i ett ganska vanligt område med vanliga barn och vanliga familjer. Till en början såg du upp till din storebror, Erik, men fann ganska snart att din fem år äldre bror var en ganska motvillig hjälte. Så du fann andra förebilder. Fotbollsspelare, skådespelare, poliser, lärare, simlärare, hockeyspelare, bibliotekarier, läkare, vårdare, stuntmän. Praktiskt taget vad som helst som verkade häftigt eller trevligt.

Du var ett riktigt charmtroll när du var barn. Du är förvisso ett charmtroll nu också men det var värre när du var liten. Tanter och mödrar beundrade dig och berömde din mor för att hon hade ett så trevligt och väluppfostat barn. Till skillnad mot Erik. Det sade de aldrig men du visste att det var det dom menade. Stackars Erik. Du såg honom på ett lite annorlunda sätt än vad de vuxna gjorde. Han var elak och oförskämd tyckte de. Men du såg honom gå ensam på gården. Ingen ville någonsin fråga Erik om han ville vara med och leka. Du försökte men han snäste oftast bara mot dig och kallade dig dum i huvet. Du gjorde vad du kunde för att få med Erik i gemenskapen men han ville alltid hålla sig utanför. De få gånger som du lyckades övertala honom att delta i era lekar, slutade det oftast med att han antingen fick på käften eller gav någon av de små barnen på käften. När han gjorde det så såg du alltid till att det hela reddes ut utan vuxnas inblandning. Du visste nämligen att de vuxna inte skulle förstå varför Erik gjorde som han gjorde, utan bara skälla ut honom och bestraffa honom. Det skulle säkert bara få Erik att göra det igen och igen och igen.

Under din uppväxt så utsåg du dig själv till att vara Eriks beskyddare, även om han var fem år äldre än dig så kände du dig ansvarig för honom. Hundratals gånger har du övertyga folk att det inte alls var en häftig idé att spöa upp din bror. Du har lyckats övertala folk till att låta honom vara och låta honom hållas för sig själv.

När du inte såg till att din bror fick vara i fred så levde du ditt eget liv. Det gick bra för dig i skolan. Lärarna gillade dig, kompisarna gillade dig och främst tjejerna gillade dig. Du var en liten casanova redan på låg- och mellanstadiet. Med flera flickvänner på en gång och en och en annan puss bakom gymnasalen. Det var sött och oskyldigt på den tiden.

När du började fyran insåg du att fotboll var en väldigt trevlig sport och ganska snart hade du blivit en av de bästa spelarna i laget. Så var du hela din fotbollstid igenom. Det var väl lite så man skulle kunna beskriva din barndom. Bästa spelaren, bästa kompisar och bästa sonen.

Inte för att du direkt själv kämpade, eller ens ville ha det så. Det föll sig ganska naturligt.

Ju äldre du blev desto mindre oroade du dig över din bror. Men du blev ganska ledsen när han flyttade hemifrån. Du var då 13 år gammal. Men han verkade klara sig bra på egen hand och det gjorde faktiskt att ni kom varandra lite närmare. Det gjorde liksom det betydligt trevligare när han väl var hemma och hälsade på.

När du började på gymnasiet bestämde du dig för att studera samhällsvetenskapligt program. Det var nog det bästa valet någonsin för dig. Du var en av sju killar i en klass och det upplevde du som väldigt positivt. Ganska snart hittade du dig en flickvän och blev av med oskulden. Det tog visserligen slut ganska snart efter men det hindrade inte dig att skaffa en ny flickvän. Och en ny efter det och en ny efter det... Trots ditt ganska ivriga genomplöjande av de flesta tjejer på skolan verkade du inte falla ur smak.

Så hände det. Det som inte får hända. Det var fest, du var med en tjej, ni glömde kondom. Hon blev med barn. Ajajaj, du försökte få henne att göra abort men hon ville inte. Du var knäckt. Att berätta något för dina föräldrar skulle aldrig falla dig in. De skulle aldrig förlåta dig. Du har ju alltid varit så ansvarsfull och försiktig. Så nu är du fast, du betalar varje månad en liten del av ditt studiebidrag till din lilla dotter och hennes mor. Inget du är stolt över men du anser att du bör hjälpa till så mycket du kan.

För ett tag sedan träffade du Anna-Karin och Cornelia. Du hade dragit med dig Erik till en fest någonstans och där var de. Du trodde aldrig att du mött en tjej som kunde stå emot din tjusning. Och nu träffade du två. Anna-Karin och Cornelia var trevliga, snygga och immuna mot din charm. Det gjorde det hela så mycket mer spännande. Efter veckor av charmiga, förtroliga samtal med dem båda, utan att det ledde någon vart, gav du upp. Men då hade ni vid det laget blivit goda vänner. Det är ni fortfarande, även om du ibland får lite återfall och försöker charma dem igen. Speciellt Cornelia. Hon verkar vara den som är mest onåbar. En riktig utmaning.

För ett halvår sedan började du umgås med Ralph. Lite grann mot din vilja. Han är en kursare till dig som har lyckats snoka reda på att du har en dotter. Du tycker nästan lite synd om Ralph. Han är egentligen väldigt ensam och törstar efter gemenskap. Han utpressar dig på vänskap, genom att hela tiden hota att berätta om din dotter för din familj och dina vänner. Nåja, han uttalar aldrig hotet men både du och han vet att det är det han menar. Han är egentligen ganska harmlös. Hänger efter dig och dina vänner utan att egentligen göra speciellt mycket väsen om sig. Du tolererar det och det verkar de andra göra också.

NU

Du tror att det var Anna-Karins och Daniels idé att ni skulle spendera lite tid i deras sommarstuga. Du såg det som en utmärkt idé eftersom du då kunde få chans att bearbeta Cornelia med din oslagbara charm. MEN ödets nyck skulle så klart sätta

käppar i hjulet för dig. Anna-Karin och hennes bror försvann i förrgår kväll och har inte kommit tillbaka. Ni har pratat med polisen men de tjarar om att de inte har varit försvunna i tre dagar ännu. Du kan inte hjälpa det, men du är fruktansvärt orolig för dem båda.

Cornelia har propsat på att ni ska snacka med polisen igen. Du tyckte också att det var en god idé. Så där är ni nu.

DE ANDRA

Erik – Din bror. Du skulle kunna gå genom eld för hans skull. Du har förstått att han inte har haft en skoj barndom och skulle gärna vilja att han hade lite mer vänner.

Linda – Daniels flickvän. Trevlig och söt, men tyvärr inte mycket mer. Skoj att flörta med dock.

Cornelia – Trevlig, tuff och snygg. Du gillar henne verkligen. Om hon bara kunde öppna upp sitt tuffa skal en liten, liten aning.

Daniel – Trevlig prick. Ni är ganska lika du och han. Han har charm som sprutar ut ur öronen på honom och han ser bra ut. En bra kompis.

Anna-Karin – Nog en av dina bästa vänner. Hon ställer upp för dig i vått och torrt och du gör detsamma för henne.

Ralph (för lag med fem spelare) – En rätt okej kille. Ganska sorglig karakär egentligen. Du önskar han kunde sluta med utpressar metoderna och bara vara sig själv istället.

Peters värden

RÖR	UTS	UPP	STY	EGO	UTB	TÅL	KAR
12	10	10	12	12	15	12	17

Initiativbonus 0

Skadebonus +1

Uthållighet 90

Skador 4 skråmor = 1 lätt

3 lätta = 1 allvarigt

3 allvariga = 1 dödligt

Färdigheter:	Smyga	10
	Klättra	15
	Undvika	8
	Slåss utan vapen	10
	Gömma sig	10
	Leta	8
	Idrott	20
	Förföra	15
	Vältalighet	15

Linda Edberg 20år, receptionist.

*"Hej! Åh gud vad jag är glad att se dig! *pusspusskram* Du kan aldrig tro vad jag hörde av Ninni igår... Hon sade att Jakob hade inte alls varit förbannat på Adam utan att han egentligen inte alls ville såra Erika. Hon hade ju det rätt svårt då när Patrik och hans gamla flickvän Beatrice skulle hem till Sofia och reda ut lite saker. Sofias bror var ju tillsammans med Ellen den där festen hemma hos Jocke..."*

DA

Du var alltid pappas flicka. Hans ögonsten i full bemärkelse. Enda barnet är du och det har du ju fått erfara. Bortskämd och bortklemad. Allt har du kunnat få genom att titta på din fader och puta med munnen lite.

Din familj bodde på Lidingö hela din uppväxt. Stor fin villa med egen pool, trädgårdsmästare och hur många bilar som helst. Med andra ord, du har haft allt du velat ha i din uppväxt... Åtminstone rent materiellt sett. Hur nära du än stod din far så var din mor dig totalt främmande. Hon bleknade och försvann i din faders starka personlighet. Genom åren såg du henne förtvina, inte kroppsligen utan själsligen. Som barn förstod du inte detta. Du såg inte genom dina oskuldsfulla ögon vad som hände med din mor. Du såg bara din far och allt han kunde ge dig. Inte en tanke ägnade du din moder. Lite var väl hennes eget fel. Fast hon hade inget att sätta upp emot din fader.

När du var sju år försvann din mor. Ni larmade polisen och sökte dag och natt, men ingenting gav resultat.

Du hittade henne två veckor senare. Uppe på vinden i ett av dina gamla lekrum. Hon satt tillbakalutad i en av de små barnstolarna. Med ett krampaktigt grepp om din favoritdocka. På det lilla, lilla tebordet bredvid henne stod en tom pillerburk och en flaska. Det tog dig många timmar terapi och många sömnlösa nätter att komma över synen. Hennes fina klänning med de hemska fläckarna... Lukten från hennes kropp som ruttnade i sommarvärmen... Hennes uttorkade hand som desperat verkade gripa din älskade docka. Precis som om den kunde rädda henne från desperationens rand... Syner som den sitter kvar länge.

Ett år senare gifte din far om sig. En ung, vacker fru som redan hade en son från ett tidigare äktenskap. Hon uppslukade din fars hela uppmärksamhet. Du hamnade ur fokus, något du inte var van vid. Din "nya mammas" son hette Philip och är två år äldre än dig. Redan från första dagen vantrivdes du i hans sällskap. Han var väldigt elak och retades med dig nästan jämt och ständigt. Gillade att binda fast dig och peta på dig med vassa pinnar.

En gång gjorde han det och råkade glömma dig så. I fyra timmar satt du bunden på en stol med blödande småsar lite varstans på kroppen. Rösten hade lämnat dig för länge sedan och likaså gråten. Tårarna hade tagit slut för längesedan. Till slut hittade din styvmor dig. Du var hungrig, trött och uppgiven. Hon skällde ut dig för att du hade kissat ner den fina stolen som din far hade fått av hennes föräldrar. Du sade inte emot henne. Gick bar tyst in på toaletten och stannade där tills det blev kväll. Sedan den dagen har du inte sagt ett ord till din styvmor. Bara stirrat på henne hatiskt och gjort vad hon sagt till dig.

När nyhetens behag lagt sig lite, fick du tillbaka din älskade faders uppmärksamhet. Han talade till dig som förr även om han inte riktigt var den samme. Du kunde alldeles för lätt se hur din styvmor härjat med honom. Hans kläder, hans sätt mot dig. Allt var efter hennes ramar. HON förstörde din far och det fanns inget du kunde göra åt det... Trots att du verkligen försökte allt. Bråk, skrik, böner, ignorering... Ingenting hjälpte. Så du var tvungen att acceptera din lott.

Åren gick och din uppväxt var väl dräglig. Rent materiellt saknade du ju inget. Men inom dig närde du ett enormt hat mot din styvmor och hennes son.

Det gick bra för dig i skolan. Du var söt och snäll, fick många kompisar och bra betyg. Lärarna älskade dig. Du hade ett lillgammalt sätt att ifrågasätta vad de sade som stimulerade dem som lärare. Så ändrades din tillvaro ännu en gång drastiskt...

Det var en kväll när du var tolv år. Pappa var med din styvmor på en av alla de fester de ständigt gick på. Du och Philip hade fått hyra film och slapp ha barnvakt för en gångs skull. Peter var ju trots allt fjorton och kunde mycket väl ta hand om en liten flicka. Hur svårt kunde det vara? Allt

enligt din styvmor. Eftersom du inte kunde stå ut med hans sällskap satt du i ditt rum med en skål med popkorn och en läsk. Det var då Philip kom in på ditt rum. Han hade bara sina kalsonger på sig och han ställde sig i dörren och tittade på dig med en glasartad, lite vattnig blick.

Du skrek åt honom att dra åt skogen, att lämna dig i fred, men det var som om han inte hörde dig. Med ett urbota dumt och fånigt leende på läpparna närmade han sig sängen. Du flyttade så långt bort från honom som du kunde och när han satte sig ner och sträckte sig efter dig försökte du komma undan. Men han var för snabb... Ingen var hemma... Förutom ni. Ingen hörde dina kvävda skrik på hjälp eller din hjärtskärande gråt. Ingen fanns där som kunde hjälpa, som kunde stoppa honom, som kunde få ett slut på det... Ingen... Ingen alls förutom ni.

Efter det blev du mer sluten. Talade nästan inte med någon och gömde din skamfulla hemlighet inom dig själv. Philips flin varje gång du råkade möta hans blick grävde sig längre och längre in i ditt sinne. Tills det var allt du kunde se, känna och tänka på.

En dag fick du nog, då var du femton år. En oförsiktig kommentar från Philip släppte allt hos dig. Du skrek och skrek och skrek till du inte kunde skrika mer och då skrek du lite till. De lyckades få tyst på dig på sjukhuset. Efter fyra timmars kamp med din adrenalinpumpade kropp. Ett halvår tillbringade du på institutet. När du kom ut därifrån var du annorlunda... Något hade försvunnit ur dina ögon och ersatts med ett frånvarande, ständigt leende uttryck.

Du flyttade till en egen lägenhet. Du insisterade på att det var absolut det som är mest praktiskt för dig, eftersom det var närmare till skolan. *blinkblinkleende* Din far förstod ju genast att du hade rätt och köpte dig en liten lägenhet inte långt från din gymnasieskola. Där gick du Handelslinjen och direkt efter det fixade din far ett väldigt respektabelt jobb inom reklambranschen. Hela din tid på gymnasiet var fester, fester, fester, sex, sex, sex och nya pojkvänner hela tiden.

Sedan träffade du Daniel. Han är äldre än du och jobbar som cykelbud. Han kom upp till er och levererade ett brev och sedan den dagen fastnade han hos dig.

NU

Du minns inte längre att du hittat din mor efter hennes självmord. Inte heller minns du Philip så mycket. Du vet bara att du blir fylld av olustkänsla så fort någon nämner hans namn. Du har omedvetet själv valt att inte minnas, du vill inte minnas. Du FÅR inte minnas. Utan att du egentligen är medveten om det har du valt att ge folk en bild av dig som dum och korkad. Detta gör det lättare för dig att välja vad du själv vill minnas och du kan också låtsas för dig själv att du inte förstår vad som sker.

En sak som du dock har förstått alldeles utmärkt är att Daniel är försvunnen. Ni skulle åka ut till Daniel och hans syster Anna-Karins sommarstuga ute i skärgården. Du och Daniel skulle också passa på att fira er fyra månaders dag därute. Men nu är han försvunnen. Du klarar inte att bli lämnad ensam med folk du inte känner och är verkligen på gränsen till ett sammanbrott.

En av de andra har kommit med förslaget att ni ska åka in till polisen och tala med dem igen. Gärna för din del. Bara de kan hitta Daniel så...

DE ANDRA

Peter – mysig kille med en massa humor. Påminner en del om Daniel men helt utan Daniels känsla för ansvar. Har dock väldigt snälla ögon och ett snällt leende. Är lite flörtig av sig.

Erik - Honom vill du inte ha och göra med. Inte alls. Varenda gång du ser hans ögon ryser du och något inom dig vill få dig att springa, springa långt, långt iväg och aldrig komma tillbaka. Gömma dig någonstans där han inte kan se på dig med sina stålkalla ögon.

Cornelia – En vettig tjej som visserligen skrämmer dig en del också. Men hon verkar snäll och även om hon skäller och gastar en del så verkar hon vilja väl. Hon är Anna-Karins bästa vän och verkar onekligen livrädd för hennes del. Hon om någon i er lilla grupp behöver stöd.

Daniel – Din älskade Daniel. Ingen har varit så snäll mot dig som han. Han har tagit hand om dig och även om ni bara varit ett par i fyra månader så skulle du gärna gifta dig med honom om han hade frågat. Han är din trygghet, din klippa, din livboj. Utan honom skulle du nog inte klara av att hålla din charad uppe länge till. Inte för dig själv eller andra.

Anna-Karin – Daniels syster och en väldigt trevlig flicka. Du gillade henne från första början. Hon är snäll och förstående och hon har ett sätt att se på dig som om hon vet om att du gått igenom en massa svåra saker och

att det egentligen inte gör något. Hon får dig känna dig trygg, nästan lika trygg som med Daniel.

Ralph (För lag med fem spelare) – En blyg liten pojke som väcker dina moderskänslor till liv. Du skulle så gärna se att han fick lite självförtroende och gaskade upp sig. Han verkar dock inte så orolig för Daniel och Anna-Karin. Tydlig kompis med Peter.

Lindas värden

RÖR	UTS	UPP	STY	EGO	UTB	TÅL	KAR
14	18	8	8	9	12	10	15

Initiativbonus +2

Skadebonus +1

Uthållighet 80

Skador

4 skråmor = 1 lätt

3 lätta = 1 allvarligt

2 allvarliga = 1 dödligt

Färdigheter:	Smyga	10
	Klättra	15
	Undvika	8
	Slåss utan vapen	10
	Gömma sig	10
	Leta	8
	Idrott	10
	Förföra	15
	Dans	12
	Datorkunskap	10
	Sjunga	10